

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Nejvyšší správní soud**, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 6. 5. 2015, č. j. 30 A 21/2014 – 34,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí proti shora označenému usnesení Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), jímž mu nebylo přiznáno osvobození od soudních poplatků. V žalobě na ochranu před nezákonným zásahem se domáhal vydání rozsudku, který předsedovi Nejvyššího správního soudu zakáže pokračovat v porušování jeho práva na ochranu osobních údajů a přikáže obnovit stav před zásahem ke dni, kdy dal do oběhu vadný tiskopis 060 vydávaný Ministerstvem spravedlnosti České republiky. Soudní poplatek za žalobu zaplacen nebyl, stěžovatel požádal o osvobození od soudních poplatků. Krajský soud žádosti nevyhověl.

[2] Usnesení krajského soudu napadl stěžovatel kasační stížností, v níž s ním vyjádřil nesouhlas a vznesl i další námitky směřující obecně proti rozhodovací činnosti krajského soudu i Nejvyššího správního soudu.

[3] Stěžovatel dále namítl podjatost všech soudců Nejvyššího správního soudu z toho důvodu, že žaloba směřuje proti Nejvyššímu správnímu soudu a že všechny kanceláře a soudci požadují podat čestné prohlášení na zmíněném vadném tiskopise.

II. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[4] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, důvody kasační stížnosti odpovídají důvodům podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Zdejší soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zkoumal při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[5] Nejvyšší správní soud předně pokládá za nutné se vyjádřit k uplatněné námitce podjatosti směřující proti všem soudcům zdejšího soudu. Obdobnou námitku, včetně argumentace, již stěžovatel uplatnil několikrát v minulosti (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2013, č. j. 2 As 20/2013 – 15, či rozsudek ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 32/2014 – 17). Soud v těchto případech zastává stabilní názor, že postup, podle něhož by o kasační stížnosti rozhodl jiný orgán, je zcela vyloučen. Platí, že *jediným soudem, jenž je oprávněn projednat a rozhodnout kasační stížnost proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, je právě Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1 s. ř. s.); ostatně, nablíženo logikou takto uplatněné námitky by na Nejvyšším správním soudě nebyl žádný soudce, který by o podjatosti mohl rozhodnout* (viz usnesení zdejšího soudu ze dne 1. 7. 2009, č. j. Vol 4/2009 – 13, nebo rozsudek ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 38/2013 – 24). Od dřívější argumentace se Nejvyšší správní soud nemíní odchýlit, proto se vznesenou námitkou podjatosti meritorně nezabýval.

[6] Stěžovatel se v řízení před krajským soudem domáhal osvobození od soudních poplatků. To je možné při kumulativním splnění následujících podmínek, kdy v případě nesplnění byť jediné z nich nárok na osvobození není dán a soud žádost zamítne: (1.) účastník řízení (zde stěžovatel) doloží, že nemá dostatečné prostředky, (2.) návrh zjevně nemůže být neúspěšný, a jak dále dovodila judikatura (3.) nejedná se o svévolný (šikanózní) návrh (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2014, č. j. 9 As 91/2014 – 13, či ze dne 26. 6. 2014, č. j. 9 As 126/2014 – 12). Nejvyšší správní soud se při tom zaměřil na naplnění podmínky pod bodem (3.) bez ohledu na to, pro které důvody krajský soud žádosti o osvobození od soudních poplatků nevyhověl, a to s ohledem na dále uvedené.

[7] Nejvyšší správní soud i krajské soudy evidují stovky stěžovatelových žádostí a návrhů. Pouhá skutečnost, že vede tak ohromné množství sporů ještě neznamená, že by jeho žádostem a návrhům nemělo být vyhověno. Klíčové je, že se přímo nedotýkají jeho životní sféry, jsou vedeny stereotypně a jsou uplatňovány stejné nebo obdobné argumenty, které byly soudy již mnohokrát zodpovězeny. Jeho žalobní a kasační námitky často ani nedosahují kvality konstruktivních námitek, jak předpokládá s. ř. s., ale jde o obecné výtky a výhrady k vedenému řízení i obecně k fungování soudnictví v České republice.

[8] Předmět nyní posuzovaného řízení se žádným způsobem neliší od stovky jiných. Tento spor není takového charakteru, aby se bezprostředně dotýkal stěžovatelovy životní sféry. Netýká se přímo jeho majetku, životních podmínek či jiných podobných záležitostí. Smyslem podané žaloby tak není ochrana jeho práv, ale samotné vedení sporu. Takové spory má bezesporu právo vést, neexistuje však žádný důvod pro to, aby náklady na jejich vedení hradil namísto stěžovatele stát (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2014, č. j. 9 As 158/2014 – 10). Institut osvobození od soudních poplatků nemá v žádném případě sloužit ke svévolnému vedení sporů o věcech nikterak se nedotýkajících životní sféry navrhovatele. Nemajetnost totiž nemůže být sama o sobě důvodem, aby se nemajetná osoba

pokračování

mohla volně a bez jakýchkoliv omezení realizovat v podávání četných podání k soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011 – 66, a ze dne 12. 7. 2012, č. j. 5 Ans 10/2012 – 26).

[9] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci při tom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[10] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterých nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení o kasační stížnosti žádné náklady.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. června 2015

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu